

ren, m. fl.). — 2) Horn (bem. 1, a) af ett dödad djur, urhålkadt och förarbetadt till åtskilliga ändamål, såsom att dricka ur (Dryckeshorn), att tuta i (Vallhorn), att låta barn di ur (Dihorn), att hjälpa tränga skor på foten (Skohorn), o. s. v. — 3) (utan plur.) Sjelfva ämnet, hvaraf djurshorn bestå, såsom föremål för bearbetning. *Gjord af h. En kam af h.* — 4) Stundom förekommande hornartad utväxt i hufvudet på vissa menniskor. — 5) (utan plur.) Det ämne, hvaraf hofvar och klöfvar på hof- och klöfdjur. äfvensom fåglarnes näbb och klor bestå. *Hornet i hästhofren, i oxklöfven.* — 6) Benämning på vissa blåsinstrumenter, hvilka till formen likna eller ursprungligen liknat ett horn, såsom Valdthorn, Kenthorn, Jagarhorn, m. fl. — 7) Säges om åtskilliga spetsiga, skarpt utstående, hornlika delar af ett ting. *H-et på ett städ. Halfmånens h.*, dess begge spetsiga ändar. — *Ss. H-aktig, -artad, -dosa, -formig, -kam, -lik, -skifva, -spets.*

HORNARBETARE, m. 5. Handverkare, som arbetar i horn.

HORNARBETE, n. 4. Arbete, gjordt af horn.

HORNBAND, n. 5. Fordom brukligt bokband af godt, genomskintligt pergament, vanligtvis med tätt påtryckta figurer.

HORNBERG, n. sing. Se *Hornsten*.

HORNBLENDE, hörnblände, n. sing. (tyskt ord) Stenart af Silikaterna, sammetssvart, brunsvart, grönsvart eller svartgrön, och genomskintlig eller svagt genomskimrande i kanten.

HORNBLENDESKIFFER, n. sing. Skiffrikt hornblende.

HORNBLÅSARE, m. 5. En, som blåser i horn. Brukas i fråga om de Gamles eller vissa mindre civiliserade folks hornmusik.

HORNBOSKAP, m. sing. Sådana slags boskapskreatur, som hafva horn, d. v. s. nötkreatur, får och getter.

HORNBÅGE, m. 2. pl. — *bågar*. Fordom bruklig pilbåge af horn.

HORNERZ, hårnärts, m. sing. (tyskt ord) Ett slags silfvermalm.

HORNFABRIKATION, hörnfabrikatschön, f. 5. Bearbetning af horn (bem. 3).

HORNFISK, m. 2. Se *Spigg*.

HORNFÄLLNING, f. 2. Den djurlifvets verkning, hvarigenom vissa djur falla hornen, t. ex. hjortar, m. fl.

HORNGUMSE, m. 2. pl. — *gumsar*. 1) Gumse, som har horn. — 2) (fig. fam.) Se *Hanrej*.

HORNGÄDDA, f. 1. Se *Näbbgädda*.

HORNHINNA, f. 1. (anat.) En af ögats hinnor, cirkelformig, baktill tjock, ogenomskintlig (*den hårda H-n*), men främst på ögat, der hon är kullrigt upphöjd, tunnare och genomskintlig (*Heita H-n. Hvitögat*), samt bestående af flera lameller eller fina hinnor, den ena framför den andra.

HORNIG, a. 2. (föga brukl.) Som har horn.

HORNKLYFT, f. 3. Tvärspricka i hornet på en hästhof.

HORNKORALL, m. 5. (nat. hist.) Ett slags korall, med kalkrör utanpå, men inuti en hornartad; böjlig kärna. *Gorgonia*.

HORNLAFF, m. 2. pl. — *laffar*. Ett laflägläge. *Cornicularia*.

HORN LIM, n. sing. Klart draglim.

HORN LIST, f. 3. Smal list i ändan på hopfogade bräder, på det de ej må slå sig.

HORN LYKTA, f. 1. Lykta af horn, sådan som i äldre tider nyttjades.

HORNMOSSA, f. 1. Ett moss-slägte. *Anthoceros*.

HORN MUSIK, hörnmusik, f. sing. Militär-musik af i flera tonarter stämda trumpeter, horn och basuner.

HORNOXE, m. 2. pl. — *oxar*. Se *Ekoxe*.

HORNPIPA, f. 1. Ett slags musikinstrument, brukligt i Wales uti England, bestående af en tråpipa med fingerhål, i begge ändar försedd med ett horn, så att luft inblåses genom det ena och tonerna utgå genom det andra.

HORN PRESS, m. 2. Press till pressning af horn (bem. 4).

HORN QVICK, m. sing. Qvicken i djurshorn.

HORN SALVA, f. 1. Ett slags salva, som be-pagas af hofslagare, för att hela hofsprickor på hästar.

HORN SILFVER, n. sing. Se *Hornerz*.

HORN SILKE, n. 4. Ett slägte af Algerna. *Seytonema*.

HORN SIMPA, f. 1. Ett slags taggfenig ben-fisk af 7—10 tums längd med fyra benartade och sträfvä knölar på hufvudets främsta del. *Cottus quadricornis*.

HORN SKALL, n. 5. Skall af horninstrumenter, såsom jagthorn, m. fl.

HORN SKATA, f. 1. Slägte af Sparfåglarna, med ofantligt stor, men ihålig och lätt näbb, samt en tjock knöl vid öfvernäbbens rot. *Buceros*.

HORN SKIFFER, m. sing. Ett slags skiffrig hornbergsart af olika färg.

HORN SLÄNDA, f. 1. Se *Skorpionslända*.

HORN SNUT, m. 2. Insektslägdet *Empis*.

HORN SPÅN, m. sing. Raspad spån af djurs-horn.

HORN STAGG, m. 2. Se *Spigg*.

HORN STEN, m. 2. Stenart af Silikaterna, ogenomskintlig eller blott i kanterna genomskimrande; af flera färger; bearbetas till dosor, knifskaff, m. m.

HORN SUBSTANS, hörnsubbstans, m. sing. Det ämne, hvaraf djurshorn bestå.

HORN SVARFVARE, m. 5. Svarfvar, som tillverkar svarfvade saker af horn.

HORN UF, m. 2. pl. — *ufvar*. Se *Berguf*.

HORNUGGLA, f. 1. Fågel af Ugglslägdet, 14 tum lång, med långa örntofsar, kort stjärt, på ryggen brun-, gul- och gråspräcklig, baksidan rostgul med bruna långfläckar, stor, grå ögonkrets. *Strix Otus*.

HORN VADARE, m. 5. Slägte af Vadfåglarna, i S. Amerika, med ett tre tum långt, spetsigt horn i pannan; stor som en kalkon. *Palamedea cornuta*. Kallas äfv. *Kamicky*.

HORN VERK, n. 5. (fortif.) Utanverk, som består af två faser, två flanker, en kurtin, och anlägges framför kurtinen eller faserna af hufvud-verken.

HOROSKOP, håråskåp, m. 5. (från grek.) 1) Iakttagelse af himlakropparnes ställning till hvarandra vid en persons födelse, och deraf hämtad förutsägelse om den nyföddes tillkommande lefnadsöden. *Ställa någons h.*, anställa en sådan iakttagelse för en nyfödd; (fig. fam.) förespä ens tillkommande öden eller en saks utgång. — 2) (fig.) Förutsägelse.

HOR PÅCK, n. sing. (lägt ord) Liderligt påck.

HORRIBEL, härrib'l, a. 2. 1) Ryslig, för-skräcklig. — 2) Afskyrvärd.

HORRÖR, härrör, m. 5. 1) Fasa, afsky. — 2) Ryslighet. — 3) Ryslig sak; hvad som är rysligt, afskyvärdt.